



ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2021
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 561/2020
populárny názov	Obsah dovolacích námietok podľa § 421 CSP
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	16.06.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pokiaľ sa prípustnosť dovolania odôvodňuje poukazom na spornú otázku týkajúcu sa otázky premlčania (v danom prípade či vznesenie námietky premlčanie možno posúdiť aj ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi), nemôže odôvodnenie dovolacieho dôvodu (právnej otázky a odôvodnenia, v čom spočíva rozpor s dobrými mravmi) suplovať dovolať argumentáciou namietajúcou, že ide o otázku, na ktorú sa prihliada ex offio.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ sa žalobou domohol deklarovania neplatnosti prevodu akcií (v konaní č. k. 43 Cb 15/98 z 1. júla 2002, rozsudok právoplatný 23. júna 2004 pozn.), na základe ktorého sa stal vlastníkom akcií späťne k 3. marcu 1998. Následne podal na okresnom súde žalobu o zaplatenie (výplatu dividend) proti žalovanému, v ktorej tvrdil že ju nemohol s úspechom podať skôr, ako bol vykonaný zápis Centrálnym depozitárom CP, pretože takúto žalobu môže podať úspešne len akcionár, a ním sa stal až po zápise (14. februára 2005) so spätnými účinkami k 3. marcu 1998.</p> <p>Okresný súd rozhodol svojím rozsudkom z 24. februára 2015 tak, že žalobu zamietol z dôvodu žalovaným vznesenej námietky premlčania (okresný súd konštatoval, že dividendy boli vyplatené 22. mája 1998 a žaloba sťažovateľa bola doručená okresnému súdu až 21. apríla).</p> <p>Na základe sťažovateľom podaného odvolania bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správny rozsudkom krajského súdu, ktorý sa stotožnil so záverom o premlčaní uplatneného nároku.</p> <p>Sťažovateľ proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie, ktorého prípustnosť založil na dôvode podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) a c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa napadnutým uznesením odmietol ako procesne neprípustné.</p> <p>Proti uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť</p>

<p>z odôvodnenia</p>	<p>22. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu dáva dostatočne konzistentné a ústavne konformné odpovede na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu týkajúcu sa údajnej nemožnosti podať žalobu na plnenie. Aj v zmysle rozhodovacej praxe vyšších súdnych autorít žaloba na plnenie má prednosť pred žalobou určovacou. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v rámci konania o žalobe na plnenie by konajúci súd ako prejudiciálnu otázku musel riešiť, či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby, a to najmä vzhľadom na jeho tvrdenie o neplatnosti prevodu vlastníckeho práva k akciám. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru o objektívnom začiatku plynutia premlčacej doby, čím de facto reagoval na argumentáciu sťažovateľa, keď odmietol sťažovateľovu konštrukciu o údajnej nemožnosti podať žalobu na plnenie. Je potrebné mať na zreteli skutočnosť, že žaloba o určení vlastníckeho práva k akciám má len deklaratórne účinky. Vychádzajúc z uvedeného, záver najvyššieho súdu, že odôvodnenie napadnutého rozsudku v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie je dostatočné, možno považovať v okolnostiach veci za ústavne konformný, a preto záver o odmietnutí dovolania v tejto časti za prijateľný.</p> <p>23. Pokiaľ ide o dôvody prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP a ich vymedzenie, ústavný súd poukazuje na závery uvedené v náleze sp. zn. I. ÚS 51/2020, ale aj na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 8 Cdo 54/2018, z ktorých vyplýva, že dovolací súd je viazaný len tým, ako dovolateľ právnu otázku nastolí, nie už tým, pod ktorú procesnú situáciu uvedenú v § 421 CSP ju podradí.</p> <p>24. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že najvyšší súd, vychádzajúc z obsahu dovolania, identifikoval dve zásadné právne otázky, ktoré boli podstatné pre rozhodnutie v sťažovateľovej veci. V súvislosti s otázkou začatia plynutia premlčacej doby a odklonu od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí označenom sťažovateľom uviedol, že ide o odvolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, a nie dovolacie, a to aj napriek skutočnosti, že sťažovateľom označené rozhodnutie č. k. 2 Obo 50/2009 z 9. decembra 2009 bolo publikované v zbierke 7/2010 pod č. 7. K tomu poukázal na judikát R 71/2018 vymedzujúci, čo možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, pričom označené rozhodnutie nespadá ani do jednej z tam vymenovaných kategórií. Najvyšší súd dodal, že argumentácia inými rozhodnutiami môže byť relevantná ako podporná argumentácia, ale nemôže byť spôsobilá vyvolať dovolací prieskum právnych záverov.</p> <p>25. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia konštatuje, že záver najvyššieho súdu týkajúci sa irelevantnosti namietaného odklonu možno podľa názoru ústavného súdu považovať v okolnostiach posudzovanej veci za ústavne udržateľný, pretože v princípe platí, že neskoršie rozhodnutie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, ktorým dôjde k prekonaniu skoršieho právneho názoru najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho, pozn.) v rovnakej právnej otázke, možno považovať za prekonanie doterajšej rozhodovacej praxe. Pokiaľ najvyšší súd pri riešení nastolenej otázky odkázal na neskoršie hoci aj nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu (sp. zn. 3 Obdo 52/2010) ako súdu dovolacieho, ktoré sa zaoberalo spornou otázkou, kedy začína plynúť premlčacia doba na výplatu dividend, k označenému rozhodnutiu je potrebné dodať, že toto rozhodnutie skutočne bolo predmetom ústavnoprávneho prieskumu v konaní pred ústavným súdom tak, ako to najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol. Ústavná sťažnosť proti označenému rozhodnutiu bola odmietnutá uznesením č. k. IV. ÚS 402/2013 z 26. júna 2013.</p> <p>26. Ústavný súd preto dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti tej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorou sťažovateľ namietal odklon od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri posúdení nastolenej právnej otázky o začatí plynutia premlčacej doby na výplatu dividend.</p>
-----------------------------	--

	<p>27. Pokiaľ ide o dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP v otázke, či vznesenie námietky premlčania možno posúdiť ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ v dovolaní poukázal iba na jedno rozhodnutie najvyššieho súdu, pričom v ňom nedošlo k meritórnemu prieskumu uvedenej otázky z dôvodu neprípustnosti dovolania v tej časti a navyše išlo o rozhodnutie občianskoprávneho senátu. Zároveň tiež konštatoval, že sťažovateľ nevymedzil, v čom je napadnuté rozhodnutie nesprávne a ako by malo byť správne posúdené. Z uvedeného dôvodu nepristúpil k meritórnemu zaujatiu stanoviska k nastolenej otázke.</p> <p>28. Ústavný súd v súvislosti s právomocou najvyššieho súdu a zákonným vymedzením povinnosti sťažovateľa vymedziť právnu otázku majúcu význam pre rozhodnutie poukazuje na závery uvedené vo veci sp. zn. I. ÚS 51/2020, ktoré sú aktuálne aj v tejto veci. Vzhľadom na vážnu a nekonkrétnu námietku sťažovateľa o rozpore vznesenia námietky premlčania s dobrými mravmi ústavný súd konštatuje, že vymedzenie právnej otázky a odôvodnenie, v čom spočíva rozpor s dobrými mravmi, nie je možné považovať za dostatočné. Podľa názoru ústavného súdu nemožno suplovať nedostatočné vymedzenie spornej otázky argumentáciou, že ide o otázku, na ktorú sa prihliada ex offio.</p> <p>29. Ústavný súd tak konštatuje, že najvyšší súd sa položenou otázkou sťažovateľa odmietol zaoberať z dôvodov, ktoré sú ústavne akceptovateľné.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2020 z 9. júna 2020
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	dobré mravy (boni mores) premlčanie-premlčanie v obchodnom práve arbitrážnosť akcia, akcionár práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces obchodná spoločnosť

spisová značka	II. ÚS 116/2021
populárny názov	Tarifná odmena v spore o veci patriacej do BSMf
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Pokiaľ predmetom sporu je určenie, že vec (nehnutelnosť) patrí do BSM, nemožno pri určovaní tarifnej odmeny za poskytnuté právne služby vychádzať z hodnoty veci, ktorá má patriť do BSM, keďže predmetný spor nebol sporom o určenie vlastníckeho práva. Výsledok konania o určenie, že určitá vec patrí do BSM, totiž nezakladá priamo vlastnícke právo žalobcu, ktoré mu môže byť priznané len v následnom konaní o vyporiadaní BSM. Vychádzajúc z tohto právneho názoru je potom pri rozhodovaní o trovách konania o určenie, že veci patria do BSM, namieste určenie základnej sadby tarifnej odmeny advokáta podľa § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, a nie podľa § 10 ods. 2 uvedenej vyhlášky.

<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľka podala žalobu o určenie, že v žalobe identifikovaná nehnuteľnosť patrí do BSM. Označenú žalobu podala napriek skutočnosti, že okresný súd súbežne konal o vyporiadaní BSM. Dôvodom podania tejto žaloby bolo skutočnosť, že bývalý manžel jej bránil v užívaní nehnuteľnosti, ktorá bola v katastri nehnuteľností evidovaná s jediným vlastníkom (bývalým manželom).</p> <p>V napadnutom konaní vzhľadom na nesporné tvrdenia účastníkov konania, že nehnuteľnosť patrí do BSM, a vyjadrenie zákonnej sudkyne, že nie je dôvod žalobe vyhovieť, keďže v inom konaní bolo vydané neodkladné opatrenie, ktorým vo veci konajúci súd priznal sťažovateľke ochranu a právo na vstup do nehnuteľnosti, sťažovateľka vzala svoju žalobu späť.</p> <p>Okresný súd uznesením rozhodol o zastavení uvedeného konania a žalovanému priznal náhradu trov konania.</p> <p>V nadväznosti na právoplatnosť uznesenia o priznaní náhrady trov konania v napadnutom konaní rozhodol o výške nároku na náhradu trov konania, pričom pri určení tarifnej hodnoty vychádzal z hodnoty nehnuteľnosti podľa § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).</p> <p>Sťažovateľka proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté o výške trov konania podala sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že náhrada trov konania mala byť priznaná podľa § 11 ods. 3 vyhlášky, pretože predmet sporu podľa jej názoru nie je možné oceniť peniazmi.</p> <p>Okresný súd napadnutým uznesením okresného súdu sťažnosť sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala, že okresný súd nesprávne určil základnú sadzbu tarifnej odmeny, keď nerozhodol podľa relevantnej právnej normy.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>14. Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je ratione materiae aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997, Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska).</p> <p>15. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd (aj vo svojej doterajšej judikatúre) zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, a to napr. vtedy, keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k nepripustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011). V súlade s označenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal aj sťažovateľkou namietané porušenie jej práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením okresného súdu.</p> <p>16. Predmetom napadnutého konania bolo určenie, že predmetná nehnuteľnosť – rodinný dom patrí do BSM (č. I. 4 súdneho spisu). Nemožno sa stotožniť s názorom okresného súdu, že ide o konanie, ktorého predmetom je určenie vlastníckeho práva. Samotným určovacím výrokom, že vec, resp. nehnuteľnosť patrí do BSM, sa neurčuje vlastnícke právo k nehnuteľnosti konkrétnej strane sporu, podobne ako v prípade určenia, že vec patrí do dedičstva, sa neurčuje vlastnícke právo konkrétneho dediča (a to ani v prípade, že dedičom je jediná osoba, pozn.), preto závery ústavného súdu vo veci sp. zn. IV. ÚS 187/2018 možno použiť analogicky. Až následným vyporiadaním BSM sa určí vlastnícke právo k veci patriacej do BSM, preto záver okresného súdu, že ide o určenie vlastníckeho práva, je arbitrárny a nesprávny.</p> <p>19. Ústavný súd, vychádzajúc z uvedeného, tak jednoznačne dospel k záveru, že v okolnostiach posudzovanej veci došlo k aplikácii nesprávneho ustanovenia právneho predpisu, čím zároveň došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).</p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 187/2018 z 21. júna 2018 rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997, Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	trovy konania-náklady konania aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces advokát, advokácia-náhrada trov právneho zastúpenia spoluvlastníctvo-bezpodielové spoluvlastníctvo manželov

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 262/2021
populárny názov	Späťvzatie protestu prokurátora
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	12.05.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Späťvzatie protestu prokurátora nemá povahu vybavenia podnetu, ale výlučného dispozičného úkonu prokurátora v konaní, a preto jeho vykonanie nemusí prokurátor odôvodňovať ani konajúcemu orgánu verejnej správy, ani účastníkom konania o proteste prokurátora a ani tej osobe, ktorá podnetom podanie protestu prípadne iniciovala. Keďže takúto povinnosť zákon o prokuratúre prokurátorovi neustanovuje, nemôže dôjsť späťvzatím protestu prokurátora, resp. absenciou zdôvodnenia takéhoto postupu k zásahu do subjektívnych práv účastníka konania o proteste prokurátora, resp. podávateľa podnetu.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka podala okresnej prokuratúre podnet na podanie protestu prokurátora proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne vo veci zániku sociálneho poistenia. Okresná prokuratúra podnetu sťažovateľky vyhovel a protest podala s poukazom na rozhodnutie veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Vs 1/2019 z 30. apríla 2019 (ďalej len „prvé rozhodnutie veľkého senátu“). Napadnutým opatrením okresná prokuratúra podľa § 23 ods. 3 zákona o prokuratúre vzala protest prokurátora späť. Dôvodom späťvzatia protestu prokurátora bola skutočnosť, že rozhodnutím veľkého senátu správneho kolégia najvyššieho súdu č. k. 1 Vs 3/2019 z 24. novembra 2020 došlo k odchýleniu od záverov prvého rozhodnutia veľkého senátu a k inému právnomu posúdeniu veci. Uvedeným postupom okresnej prokuratúry malo dôjsť k zmareniu možnosti sťažovateľky domáhať sa ochrany jej práv a právom chránených záujmov prostredníctvom správnej žaloby podanej zo strany prokurátora.
z odôvodnenia	18. Späťvzatie protestu prokurátora je teda výlučným dispozičným procesným oprávnením prokurátora, ktorého vykonanie nie je spojené ani so súhlasom orgánu verejnej správy, ktorého správny akt bol protestom napadnutý, resp. súhlasom podávateľa podnetu, ak protest prokurátora bol podaný na základe vybavenia podnetu. 19. Tým, že je protest prokurátora spojený s ochranou zákonnosti realizovanou v rámci výkonu netrestného dozoru prokuratúry, je určený aj prípadný dopad na subjektívne

	<p>práva toho podávateľa podnetu, ktorý svojím podnetom podanie protestu inicioval. Z ustanovení zákona o prokuratúre nevyplýva povinnosť prokurátora vyhovieť podnetu podávateľa domáhajúceho sa podania protestu prokurátora a ani viazanosť vykonania späťvzatia protestu prokurátora na súhlas podávateľa podnetu.</p> <p>20. Ak prokurátor pri vybavovaní podnetu došiel k záveru, že neboli splnené podmienky na podanie protestu prokurátora, a v tomto smere podnet odôvodnil v zmysle § 36a ods. 3 zákona o prokuratúre, nemožno považovať takýto postup za arbitrárny.</p> <p>21. Späťvzatie protestu prokurátora však nemá povahu vybavenia podnetu, ale výlučného dispozičného úkonu prokurátora v konaní, a preto jeho vykonanie nemusí prokurátor odôvodňovať ani konajúcemu orgánu verejnej správy, ani účastníkom konania o proteste prokurátora a ani tej osobe, ktorá podnetom podanie protestu prípadne iniciovala. Keďže takúto povinnosť zákon o prokuratúre prokurátorovi neustanovuje, nemôže dôjsť späťvzatím protestu prokurátora, resp. absenciou zdôvodnenia takéhoto postupu k zásahu do subjektívnych práv účastníka konania o proteste prokurátora, resp. podávateľa podnetu.</p> <p>22. Povinnosť oznámiť dôvody späťvzatia protestu prokurátora podávateľovi podnetu ustanovuje len interná úprava orgánov prokuratúry daná čl. 4 ods. 5 príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 9/2017 o postupe prokurátorov pri vykonávaní pôsobnosti prokuratúry v netrestnej oblasti. Táto úprava však nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu a jej prípadné porušenie nemôže založiť porušenie základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd v rozsahu danom čl. 127 ústavy.</p> <p><u>Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol:</u></p> <p>Ústavnú sťažnosť odmietol.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	prokurátor, prokuratúra-protest poistenie, poisťné arbitrárnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu

spisová značka	II. ÚS 326/2021
populárny názov	Všeobecné súdy a záväznosť rozsudku EŠLP
sudca spravodajca	Ivan Fiačan
druh konania	konanie o obnove konania pred ústavným súdom
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	16.06.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Z čl. 46 dohovoru vyplýva Slovenskej republike ako zmluvnému štátu dohovoru (Vysokiej zmluvnej strane) povinnosť napraviť porušenie, o ktorom rozhodol EŠLP, z čoho však nevyplýva, že navrhovateľka má možnosť výberu medzi viacerými prostriedkami, resp. nástrojmi na zjednanie tejto nápravy. Z pohľadu medzinárodných záväzkov, ktoré na seba Slovenská republika prevzala, je dôležitou skutočnosťou, že takýto (účinný) prostriedok nápravy v praxi existuje a že je navrhovateľke dostupný. Vzhľadom na uvedené pokiaľ v navrhovateľkinej individuálnej veci existuje rozsudok EŠLP, toto rozhodnutie je záväzné aj pre v jej veci konajúci všeobecný súd. Právny názor EŠLP vyjadrený v jeho rozsudku vo veci navrhovateľky prelomí právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho kasačnom uznesení. t. j. je pre všeobecné súdy

	zúčastnené na rozhodovaní tejto veci záväzný.
skutkový stav a základné fakty	<p>Právny predchodca navrhovateľky inicioval súdne konanie o náhradu škody proti SR – MF SR, vychádzajúc zo zodpovednosti štátu za protiprávne konanie a protiprávne rozhodnutie daňového úradu v súvislosti s registráciou spoločnosti právneho predchodcu navrhovateľky ako platiteľa DPH. Okresný súd žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť navrhovateľke 4 473 112,35 eur s príslušenstvom (ďalej len "prvý rozsudok okresného súdu"). Krajský súd prvý rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) odmietol.</p> <p>Následne najvyšší súd na základe mimoriadneho dovolania podaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) z podnetu žalovanej rozsudky krajského súdu a okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Podľa najvyššieho súdu neboli rozsudky nižších súdov náležite odôvodnené.</p> <p>V poradí druhý rozsudok okresného súdu v tejto veci, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 4 473 112,35 eur s príslušenstvom, bol následne potvrdený druhým rozsudkom krajského súdu v tejto veci. Najvyšší súd uznesením odmietol následné dovolanie žalovanej ako neprípustné.</p> <p>Po ďalšom v poradí druhom mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora podanom na podnet žalovanej v tejto veci najvyšší súd uznesením zrušil druhé rozsudky okresného i krajského súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.</p> <p>Navrhovateľka napadla rozhodnutie najvyššieho súdu o druhom mimoriadnom dovolaní ústavnou sťažnosťou, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 152/2018-99 zo 16. mája 2018 odmietnutá.</p> <p>Navrhovateľka podala sťažnosť na EŠLP, v ktorej namietala porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru vzhľadom na skutočnosť, že právoplatný rozsudok v jej prospech bol opakovane zrušený najvyšším súdom po mimoriadnom dovolaní podaným generálnym prokurátorom, čo bolo podľa jej názoru v rozpore s princípmi právnej istoty a rovnosti. EŠLP vo svojom rozsudku z 19. mája 2020 považoval mimoriadne dovolanie v danom prípade za „ďalšie odvolanie, resp. skryté odvolanie“ v zmysle jeho judikatúry (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, sťažnosť č. 52854/99, body 51 – 52) a konštatoval, že zrušenie rozsudkov bolo disproporčným opatrením. Na tento záver nemalo podľa EŠLP vplyv, či to napokon bude alebo nebude mať za následok akúkoľvek skutočnú škodu, ktorá vznikne sťažujúcej sa spoločnosti. Preto podľa EŠLP v posudzovanom prípade došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Sťažovateľka následne na ústavnom súde podala návrh na obnovu konania vedeného pod sp. zn. I. ÚS 152/2018.</p>
z odôvodnenia	<p>35. Po oboznámení sa s výrokom a odôvodnením rozsudku EŠLP z 19. mája 2020 vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike ústavný súd zistil, že neobsahuje výslovnú povinnosť opätovného preskúmania uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 152/2018-99 zo 16. mája 2018.</p> <p>36. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu je však zrejmá tendencia povoliť obnovu konania aj napriek absencii výslovného príkazu opätovného preskúmania napadnutého rozhodnutia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku EŠLP, ak je v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľov nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal ich pôvodné sťažnostné námietky. Napr. v konaniach vedených pod sp. zn. III. ÚS 347/2015 (Durdovič a Trančíková) a II. ÚS 218/2016 (Franeek), v ktorých bolo právo</p>

	<p>navrhovateľov podľa čl. 6 dohovoru v zmysle rozsudkov EŠLP porušené ústavným súdom. Absencia uvedenia výslovnej povinnosti opätovného preskúmania uznesenia ústavného súdu v odôvodnení rozsudku EŠLP z 19. mája 2020 preto nie je z hľadiska rozhodnutia o povolení obnovy konania pred ústavným súdom kľúčová.</p> <p>37. Ústavný súd na tomto mieste pripomína, že k porušeniu práva navrhovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo podľa EŠLP uznesením najvyššieho súdu z 31. júla 2017, pričom však po zrušení právoplatného rozsudku okresného súdu zo 17. januára 2013 a rozsudku krajského súdu z 24. júna 2014 nebolo konanie v navrhovateľkinej veci právoplatne skončené, ale stále prebieha.</p> <p>41. Po vrátení veci na ďalšie konanie je síce okresný súd, ako aj krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu, no v zmysle § 193 Civilného sporového poriadku aplikovaného ústavne súladným spôsobom v zmysle čl. 152 ods. 4, čl. 1 ods. 2 a čl. 154c ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 dohovoru ako lex specialis vo vzťahu k § 455 Civilného sporového poriadku s ohľadom na existenciu rozsudku EŠLP z 19. mája 2020 vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike budú okresný súd a krajský súd viazané právnym názorom EŠLP vyjadreným v tomto rozsudku. Inými slovami, rozsudok EŠLP „prelomí“ kasačný účinok rozhodnutia najvyššieho súdu (k tomu pozri a porovnaj aj nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 310/05 z 15. novembra 2006, str. 4, podľa ktorého rozhodnutia EŠLP sú pre Českú republiku a orgány verejnej moci na jej území záväzné v individuálnej veci, čo vyplýva tiež z čl. 46 ods. 1 dohovoru, ktorý deklaruje záväznosť rozhodnutí EŠLP v jednotlivých veciach ako vlastnosť „res iudicata“ týchto rozhodnutí).</p> <p>42. Ak v navrhovateľkinej individuálnej veci existuje aj rozsudok EŠLP, toto rozhodnutie je záväzné aj pre konajúci všeobecný súd. V zmysle už uvedeného právny názor EŠLP vyjadrený v jeho rozsudku vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike prelomí právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho kasačnom uznesení z 31. júla 2017. Nápravy namietaného porušenia práv sa tak navrhovateľka môže domáhať priamo v prebiehajúcom konaní pred všeobecnými súdmi, ktoré nebolo právoplatne skončené.</p> <p>43. Pre materiálnu ochranu práv navrhovateľky v aktuálnej procesnej situácii preto nie je nevyhnutné, aby ústavný súd opätovne preskúmal jej pôvodné sťažnostné námietky.</p> <p>44. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že z rozsudku EŠLP z 19. mája 2020 vo veci RS INVESTMENT LTD proti Slovenskej republike nevyplýva povinnosť opätovného preskúmania napadnutého uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 152/2018-99 zo 16. mája 2018 a zároveň nepovažoval za nevyhnutné v záujme poskytnutia materiálnej ochrany práv navrhovateľky opätovne preskúmať jej pôvodné sťažnostné námietky vo veci sp. zn. I. ÚS 152/2018. Z uvedených dôvodov návrh navrhovateľky na obnovu konania pred ústavným súdom odmietol podľa § 220 ods. 1 zákona o ústavnom ako zjavne neopodstatnený.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 310/05 z 15. novembra 2006, str. 4, EŠLP rozsudkom z 9. júna 2015 vo veci DRAFT - OVA, a. s., proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 72493/10,</p> <p>nález č. k. PL. ÚS 23/2019-94 z 9. decembra 2020</p> <p>uznesenie č. k. I. ÚS 380/2020-24 z 20. augusta 2020</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 133</p>
<p>kľúčové slová</p>	<p>konanie pred ústavným súdom-podmienky konania pred ústavným súdom konanie pred ústavným súdom-obnova konania pred ústavným súdom obnova konania-obnova konania pred ústavným súdom</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.